

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **T. V. D.**, nar. . . , státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, t. č. B., P., zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2013, č. j. OAM-116/LE-BE02-ZA02-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené advokátce JUDr. Anně Doležalové se přiznává odměna za zastoupení žalobce ve výši 6.800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013, č. j. OAM-116/LE-BE02-ZA02-2013, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla toliko snaha o legalizaci pobytu v ČR.

Případné vycestování žalobce však nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, neboť žalobcova družka a dcera zde sice mají povolený dlouhodobý pobyt, ovšem stejně jako žalobce mohou svůj rodinný život realizovat ve své vlasti.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které uvedl, že jeho žádost neměla být zamítnuta, jelikož uvedl konkrétní důvody, které nasvědčují tomu, že jeho vycestování představuje nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce a jeho družky (i dcery), s nimiž sdílí společnou domácnost. Podle jeho názoru by tak došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), neboť vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je v této otázce zjednodušené a neúplné, když pouze uvádí, že žalobcova družka a dcera (které mají v ČR povolen dlouhodobý pobyt), jsou vietnamské občanky a mohou tak realizovat svůj rodinný život se žalobcem ve Vietnamu. Žalobce dodal, že žalovaný měl zkoumat nejenom formální možnost takového postupu, ale i jeho praktickou realizovatelnost (např. v souvislosti s nedostatkem finančních prostředků spojeným s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu). V této souvislosti poukázal zejména na skutečnost, že jeho dcera se v ČR již narodila (17. 2. 2010) a strávila zde celý život. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě na svém závěru setrval. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu (konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2009 a ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 8 Azs 33/2012) a dodal, že Policie ČR vydala dne 19. 9. 2012 pod č.j. KRPS-329354/CJ-2012-010022 rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým žalobci stanovila dobu 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Žalobce však nevycestoval, a proto mu byl příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5, č. j. 3T 78/2013, uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 3 let. Žalobcova družka i jeho dcera jsou státními příslušnicemi Vietnamské socialistické republiky, a mohou proto žalobce následovat a realizovat rodinný život ve společné vlasti. Žalobce ani jeho družka nemají v zemi původu žádné azylově relevantní potíže a mají tam sociální vazby (příbuzné). Žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi pečlivě přihlédl ke všemu, co žalobce uvedl, zmínil i své úvahy, jimiž byl při hodnocení důkazů a použití právních předpisů veden, a proto žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu zamítl. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce opakovaně argumentoval, že má v ČR vytvořeny natolik hluboké rodinné vazby, že by jeho návrat do Vietnamu představoval nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jde o konstatování žalovaného, že žalobcova situace byla již posuzována v jiných správních a trestních řízeních policií i soudem, žalobce dodal, že není možné, aby žalovaný nahradil řádné odůvodnění svého rozhodnutí odkazem na rozhodnutí správního orgánu či soudu ve zcela jiné věci.

Ze správního spisu soud mimo jiné zjistil, že žalobce svou vlast opustil v červenci roku 2002 na platný pas a vízum, společně s bratrem a sestrou; v rozhodné době mu bylo 14 let. Do země se vrátil na měsíc v roce 2008. Do roku 2007 měl v ČR trvalý pobyt. O mezinárodní ochranu dne 11. 7. 2013. V pohovoru ke své žádosti mimo jiné uvedl, že v případě, že by se musel vrátit do vlasti, pak by to bylo moc těžké, jelikož má v ČR družku a dceru, také si

půjčil peníze na podnikání a potřebuje je splatit. Žalobce žije ve společné domácnosti se svou družkou a dcerou, která se v roce 2010 narodila v ČR.

Z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 1. 7. 2013, č. j. KRPA-247395/ČJ-2013-000022, který je součástí správního spisu, krajský soud zjistil, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se totiž dne 1. 7. 2013 v 15:00 hodin dostavil na Polici ČR a požádal o prodloužení výjezdního víza. Nepředložil však žádný cestovní doklad, pouze vízum č. GA0212941 platné od 31. 5. 2013 do 30. 6. 2013. V průběhu řízení vedeného před Policií ČR bylo zjištěno, že žalobce opakovaně pobývá na území ČR bez víza, a to nejen od 31. 5. 2013 do 30. 6. 2013, ale již od 5. 11. 2012 do 28. 5. 2013, neboť již rozhodnutím ze dne 19. 9. 2012, č. j. KRPS-329354/ČJ-2012-010022, mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, současně mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. Již tehdy žalobce nevycestoval, nadále zde pobýval v rozporu s citovaným rozhodnutím o správním vyhoštění, a proto byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 (3T 78/2013) odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR na dobu tří let. Obvodní soud konstatoval, že žalobce spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Policie ČR proto uzavřela, že žalobce opakovaně neplnil zákonem uložené povinnosti, tj. pobýval na území ČR bez platného víza a bez platného cestovního dokladu, že nerespektoval nejen správní rozhodnutí, ale ani soudní rozhodnutí.

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 7. 2013 uvedl, že je svobodný, bez vyznání, se základním vzděláním (dokladu o vzdělání). Jeho otec již nežije, matka žije ve Vietnamu. Žalobce žije se svou přítelkyní a dcerou na adrese P., P.. Do ČR přicestoval ve svých 14 letech v roce 2002 (s bratrem a sestrou), kteří zde hodlali podnikat. Přicestoval letecky (z Vietnamu do Prahy s tranzitem přes Francii). V té době měl platný pas i vízum. Někdy v roce 2008 cestovní pas ztratil. O mezinárodní ochranu požádal až nyní proto, že zde má družku a dceru, také proto, aby pomohl družce splatit dluh, protože si (ve Vietnamu) půjčili peníze, aby zde mohli podnikat. Žalobce nemá žádné odborné předpoklady k výkonu povolání; dosud v ČR podnikal v prodeji textilu a potravin. Nemá žádný majetek.

Z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 18. 7. 2013 soud zjistil, že žalobci odlet z vlasti zajistila matka, protože život ve Vietnamu je těžký. Žalobce odletěl za sestřenicí a bratrancem, kteří zde žili a podnikali. Do Vietnamu se žalobce vrátil na jeden měsíc v roce 2008, pak se znovu vrátil letecky přes Francii do ČR. Po přiletu do ČR pracoval u své sestřenice jako prodáváč. Byl hlášen pobytem v Karlových Varech, ale žil v Praze. V roce 2008 se seznámil se svou přítelkyní, stále pracoval v tržnici v Praze. Do roku 2007 měl trvalý pobyt, pak mu jej zrušili, protože na adrese, kde byl hlášen, nepřebíral poštu. Pak zde žil již nelegálně, ale nevěděl to. Měl za to, že má povolen pobyt do roku 2012. V roce 2008 se při návratu do Vietnamu obrátil na tamní policii a dozvěděl se, že má pobyt od roku 2007 zrušený, a že dostal správní vyhoštění na jeden rok. Žalobci je tak známo, že dostal v roce 2008 správní vyhoštění na jeden rok a v roce 2012 na tři roky. Nyní cestovní pas nemá, ztratil ho v roce 2008. Žalobce připustil, že po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestoval do Německa. Podle svých slov tam byl jen krátce v roce 2008. Protože do protokolu Policií

ČR uvedl, že v Německu byl od roku 2008 do roku 2010, byl žalobce dotázán, aby vysvětlil uvedené. Na to žalobce uvedl, že delší pobyt v Německu uvedl jen proto, že se domníval, že za této situace bude řízení o vyhoštění ukončeno. Ve skutečnosti v Německu byl jenom 2 nebo tři dny. Potvrdil, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že zde má družku a dceru. Družce pomáhá splatit dluh. S družkou žili ve společné domácnosti od konce roku 2008 na uvedené adrese na Praze 4. V rodném listu dcery zapsán jako otec není, protože neměl doklady a legální pobyt. O mezinárodní ochranu požádal po té, kdy se o této možnosti dozvěděl. Dříve měl pobyt povolen, po ztrátě cestovního pasu o této možnosti nevěděl. Ve vlasti neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví ani náboženskému přesvědčení. Žádné potíže ve vlasti neměl. Po návratu do vlasti by to bylo podle jeho slov moc těžké. Zde má dceru a přítelkyni, půjčili si peníze na podnikání a potřebují je splatit. Žalobce by zde chtěl zůstat, podnikat a splatit dluh.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili.

Krajský soud předně shrnuje, že žalobcem uváděné důvody odjezdu z Vietnamu jsou výlučně ekonomické povahy, resp. jedná se o snahu zajistit si „lepší“ život. Podle názoru soudu žalovaný nikterak nevybočil z mezí přípustného správního uvážení při hodnocení věrohodnosti žalobcem uvedených skutečností. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), viz rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č.j. NSS 6 Azs 386/2004-40 *„[J]elikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezminí ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly.“*

K námitce žalobce, že v České republice realizuje svůj soukromý život, je nutno poznamenat, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2009). Žalobce může svůj soukromý život nadále realizovat v režimu zákona o pobytu cizinců. Sám pojem rodinného života podle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, přičemž v prvé řadě jde o vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, výjimečně o blízký vztah snoubenců či dlouhodobé trvalé soužití rodiny s dětmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života, nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Nadto je třeba připomenout, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 Úmluvy státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Jak judikoval též Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 8 Azs 33/2012: *„Obecně platí, že právní úprava pobytu*

cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto současně poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, podle něž právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jak o jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.“ (obdobně též rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 24/2010 ze dne 6. 8. 2010, sp. zn. 7 Azs 4/2013 ze dne 27. 2. 2013 a sp. zn. 6 Azs 7/2011 ze dne 31. 8. 2011). Pokud by tedy vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebylo by možné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci však bylo opakovaně vydáno rozhodnutí o vyhoštění, dokonce i trest vyhoštění na 3 roky, žalobce byl opakovaně zařazen do evidence nežádoucích osob a přesto soustavně a opakovaně porušuje právní řád ČR. K těmto skutečnostem musel žalovaný přihlídnout a nemohl od nich odhlédnout ani krajský soud.

Již s ohledem na výše uvedené nemohl krajský soud přisvědčit argumentaci žalobce, že by jeho nucený návrat do Vietnamu znamenal závažný zásah do jeho soukromého života s tím, že zde má přítelkyni a údajně i dceru, a že ve Vietnamu postrádá rodinné zázemí. Skutečnost, že v České republice žije jeho přítelkyně (nikoliv manželka), rovněž i údajná dcera (ač žalobcova identita ohledně jeho otcovství není v rodném listu uvedena) nemůže být sama o sobě důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, zvláště pokud z vlastní výpovědi žalobce v řízení bylo zjištěno, že od roku 2008 do současné doby zde pobýval bez platného cestovního dokladu a víza, tato skutečnost mu byla známá, ale dosud pro nápravu nepodnikl vůbec žádné kroky. Právě za popsané situace žalovaný nepochybil, když pouhý odkaz na přítomnost družky (i údajné dcery) v ČR nevyhodnotil jako důvod pro užití ustanovení § 14 nebo § 14a zákona o azylu a pokud se v napadeném rozhodnutí pohyboval zcela v mezích přípustného správního uvážení. Krajský soud dodává, že z výpovědi žalobce není pochyb o tom, že v zemi původu dosud žije jeho matka, a proto již tato okolnost nesvědčí o pravdivosti jeho tvrzení, že v zemi původu nemá žádné rodinné zázemí. V neposlední řadě rovněž skutečnost, že družka žalobce i jeho údajná dcera jsou státními příslušnicemi země jeho původu, svědčí o správnosti závěru žalovaného, že za této situace mohou všichni jmenovaní svůj rodinný život realizovat ve své vlasti. Krajský soud za popsané situace nemohl přisvědčit námitce žalobce ohledně porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V této souvislosti soud dodává, že žalobce si může pouze naznačenou cestou zajistit nejen tolik potřebné platné doklady, ale také případně uzavřít se svou přítelkyní sňatek a doplnit rodný list své dcery o údaj otcovství.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí v souvislosti s neudělením doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud naopak sdílí argumentaci žalovaného, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, jelikož žalobce v průběhu správního řízení nejen neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele, ale že neuvedl ani žádné relevantní důvody, pro které by mu měla být poskytnuta ochrana, že se ani se v průběhu správního řízení žádné neobjevily, a proto žalovaný nemohl své rozhodnutí odůvodnit jinak než tím, že žádný důvod hodný zvláštního zřetele nezjistil – což také učinil. Za popsané situace žalovaný zcela správně odkázal na předchozí rozhodnutí správního orgánu i obvodního soudu, v žádném případě však nelze jeho odkaz v odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za jakýsi „odkaz na toto rozhodnutí“.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný.

O odměně soudem ustanovené zástupkyně rozhodl krajský soud ve výroku pod bodem III. Zástupkyni žalobce tak soud přiznal odměnu ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost: Alena Lébllová